

PP: S nechuťou. So slovami nedá sa. S hľadaním tisícich dôvodov, prečo sa niečo nedá, namiesto hľadania cesty, ako sa to dá. S procesom byrokracie. So sklamaním, keď ma chcú žiaci podvieť. Sama so sebou.

FON: *V každom prípade to vyzerá tak, že svoje zápasy vyhrávate! Aj vďaka tomu ste získala toto vzácné ocenenie, na ktoré môžete byť právom hrdá! Chceli by ste k oceneniu ešte niečo povedať?*

PP: Za tých pár rokov sa našlo veľmi veľa žiakov, ktorí mali chuť a energiu ísť do aktivít, projektov a rôznych iných akcií. A bez vás, absolventov a terajších žiakov by to ocenenie nebolo a nemalo zmysel. Ďakujem žiakom za

pozitívnu energiu a pomoc pri akciách a projektoch. Ďakujem vedeniu školy, ktoré podporuje tieto aktivity. Ďakujem kolegom a kolegyniam za tímovú spoluprácu.

FON: *Toto bola moja posledná „prichystaná“ otázka. Týmto Vám ešte raz ďakujem za rozhovor a zároveň za všetko, čo pre nás, žiakov, robíte. Môžete byť príkladom pre mnohých, čo určite aj ste. Na konci vždy nechávam malý priestor na vyjadrenie a pár slov na záver, tak ani Vám neukrídím, prenechávam Vám slovo. Využijem ten priestor iba na pár slov.*

PP: *Viem, že som prešla kus cesty. Kus ľudskej krásnej cesty. A ona ešte nekončí. Aj ja ďakujem za oslovenie. Prajem pekný deň!*

MAREK

V minulom čísle Fonendoskopu sme Vám priniesli článok o našej spolužiačke Zuzke, ktorá okrem náročného štúdia musí zvládnuť aj úlohu mamy malého Miška.

Mnohých našich čitateľov zaujímalo, ako vyzerá taký obyčajný deň študentky, maturantky a mamy súčasne. A tak sme sa opäť vybrali za Zuz-

kou opýtali sa na jej bežný deň.

Môj bežný deň? Môj deň prebieha veľmi rýchlo, no napriek mnohým povinnostiam, ktoré musím zvládnuť, je každý deň pre mňa pekný, lebo ho trávim so synčekom Michalom. Vstávam dosť zavčasu, asi okolo piatej a so mnou sa zobúdzajú aj Miško. Naraňajkuje sa, oblečieme a ja sa pomaly chystám do školy. Potom nastane chvíľa, ktorú nemám rada – tou je rozlúčka s malým. Počas vyučovania som myšlienkami stále

doma, trápia ma otázky, čo asi robí, či papal, či spinkal a či je dobrý. V každej novej voľnej chvíli zavolám domov, aby som sa uistila či je v poriadku. Po skončení vyučovania sa ponáhľam domov, to znamená, žiadna kaviareň so spolužiačkami.

Doma sa celý čas venujem Miškovi, často chodíme na prechádzky.

Večer ho okúpem, nakrímim a uložím

do postielky. Veľa ľudí sa ma pýta, kedy mám čas na seba a kedy sa vôbec učím. Odpoveď je jednoduchá, učím sa v noci, keď Miško spí. Nie je to jednoduché, ale dá sa to zvládnuť. Možno sa pýtate či sa niekedy sťažujem na svoj život, či by som niečo na ňom zmenila. Moja odpoveď je jednoznačná – Miško je môj poklad, som rada, že ho mám a teraz si svoj život bez neho neviem a ani nechcem predstaviť

ZUZKA

MAMOU V ŠKOLSKEJ LAVICI II.